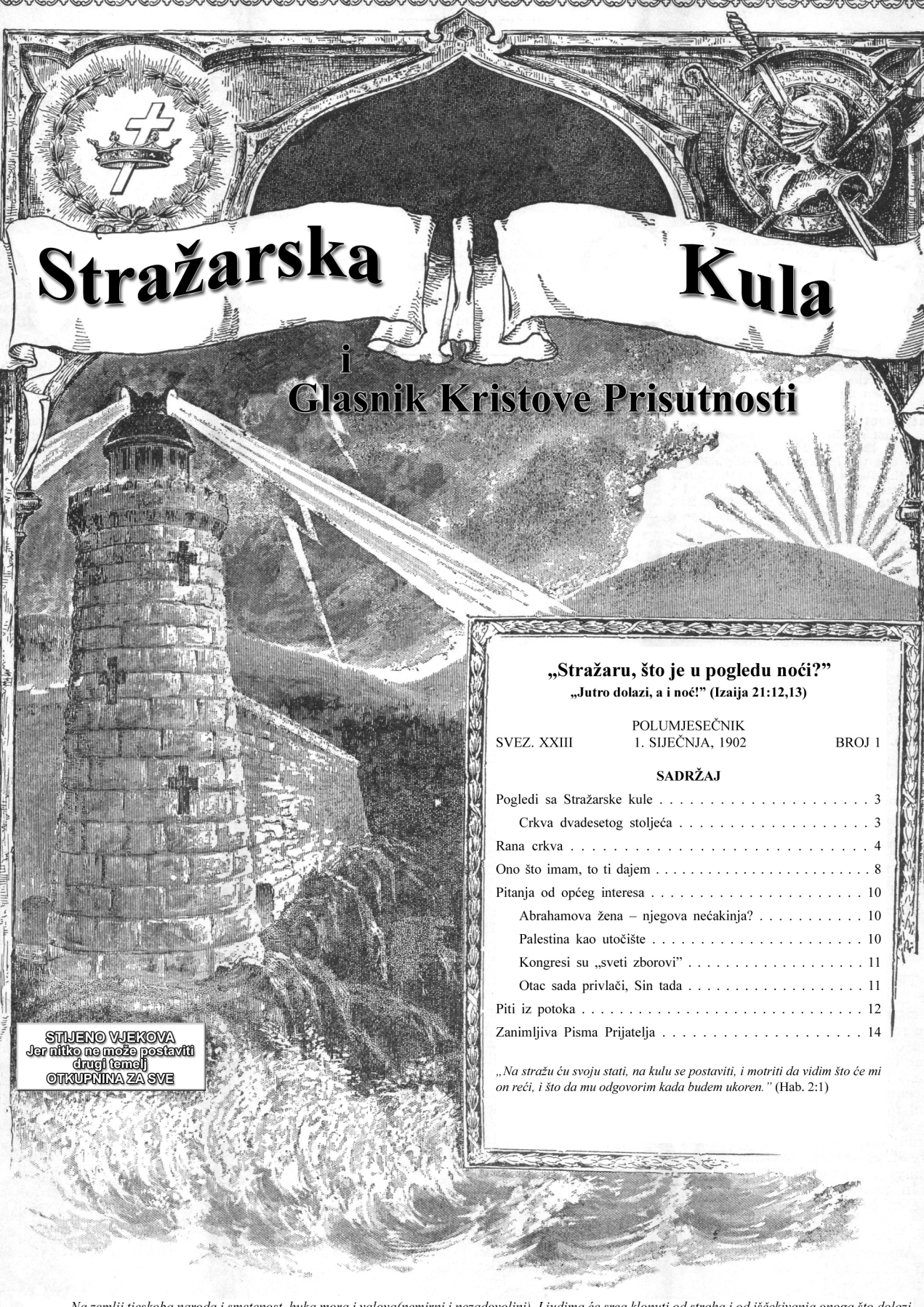
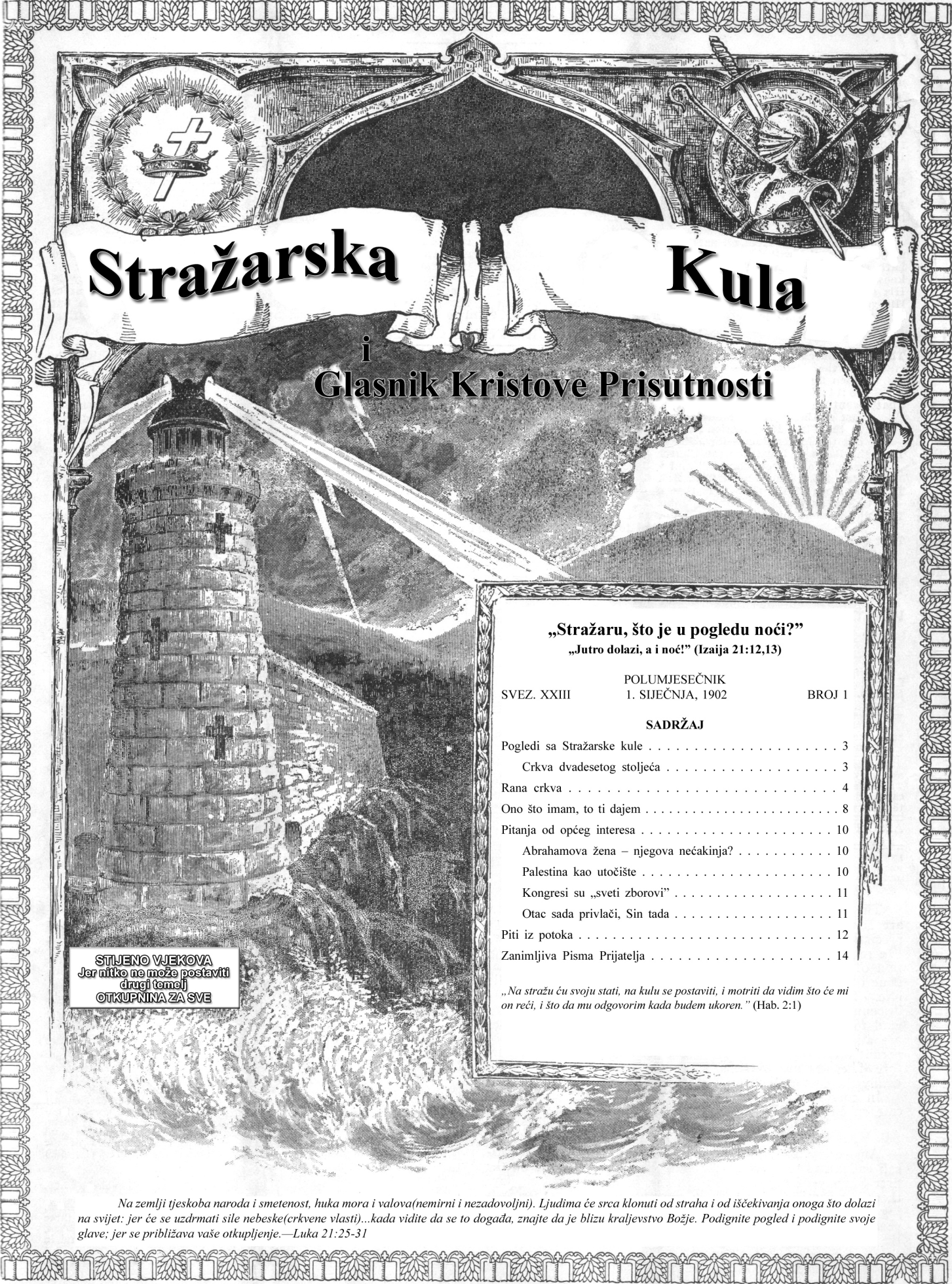

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIII

1. SIJEČNJA, 1902

BROJ 1

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule	3
Crkva dvadesetog stoljeća	3
Rana crkva	4
Ono što imam, to ti dajem	8
Pitanja od općeg interesa	10
Abrahamova žena — njegova nećakinja?	10
Palestina kao utočište	10
Kongresi su „sveti zborovi”	11
Otac sada privlači, Sin tada	11
Piti iz potoka	12
Zanimljiva Pisma Prijatelja	14

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi
on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi
na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje
glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

Pogledi sa Stražarske kule

CRKVA DVADESETOG STOLJEĆA

– „PRAVOVJERNO” GLEDIŠTE –

Velečasni Haweis iz crkve St. James u Londonu (Engleska) iznosi svoje stavove o ovoj temi u londonskom Daily Chronicleu, iz kojeg izdvajamo sljedeće zanimljive stavke:

„Jedina nada za Crkvu dvadesetog stoljeća je da napravi čistku od 1900 godina teologije i vrati se Kristu. Sada znamo što nam ta teologija može donijeti. Učinila je mnogo, jer su njezine izjave u različitim vremenima bile prihvaćene od strane različitih doba i bile su nositelji određene količine kršćanske istine; ali kao što je dekan Milman rekao u svojoj mudroj Povijesti kršćanstva, Teofil iz Antiohije, koji je izmislio doktrinu Trojstva – ili barem skovao tu teološku riječ – nije time značajno koristio Crkvi. Isto se može reći za svaku drugu kršćansku dogmu. Nije da mi ne vjerujemo u vrlo važne duhovne istine koje leže u osnovi svake kršćanske dogme, već oblik izražavanja istine koji je živ i zadovoljavajući za jedno doba odmah postaje lažan i opasan kada se osmisli bolji i potpuniji izraz.”

POTREBA ZA PONOVNIM IZRAŽAVANJEM

„Crkva dvadesetog stoljeća će inzistirati na ponovnom izražavanju u velikom opsegu. Sadašnji teološki udžbenici su zastarjeli. Praktički uče ljude nevjerovanju. Kimerijska tama nedjeljne škole mora biti napuštena; savjesne agonije pobožnih učitelja nedjeljne škole moraju biti olakšane. Oni sami ne vjeruju u stari pakao, ali o njemu moraju poučavati; djeca u to ne vjeruju, ali moraju staviti ruke iza leđa i govoriti učiteljima te nestašne laži svake nedjelje. Učitelj ne vjeruje u Bibliju na način na koji bi je trebao poučavati. Nitko u to ne vjeruje, osim ako nije budala ili bezumni idiot... Njegovo vjerovanje, na isti način, kako je fino rečeno, 'samo stoji na straži nad srcem da ga drži praznim.' 'Vjerujem,' kaže, 'u uskrsnuće tijela.' Ne vjeruje; nitko ne vjeruje; ali mu nije dopušteno poučavati umjesto toga: 'Vjerujem u preživljavanje samoga sebe,' što je praktički sve što su stari mislili pod tom frazom, 'preživljavanje sebe,' što im je bilo nezamislivo bez uskrsnuća tijela, i tako dalje u beskonačnost. Naša je greška u pretvaranju da vjerujemo u zastarjele izjave koje su nekada izražavale istinu, ali koje se sada smatraju manjkavima. Trebali bismo ih otvoreno odbaciti i zagovarati pravilna ponovna izražavanja...

„Ljudi sada preziru svećenstvo zbog starog smeća koje se ne srame poučavati. Dvadeseto stoljeće ih neće tolerirati osim ako ne poprave svoje puteve. Dvadeseto stoljeće će se čvrsto držati činjenica u obliku ponovnog izražavanja. 'Dragi Bože!' ljudi kažu,

'radnik ne ide u crkvu. Kako čudno!' Mnogo čudnije bi bilo da ide. Dvadeseto stoljeće će inzistirati na jasnem izražavanju onoga što možemo nazvati točnim znanjem o Bogu ili moralnoj prirodi Suverene Volje koja vlada svemirom. ...Tada će dvadeseto stoljeće morati potpuno promijeniti svoj stav prema religijama svijeta i morat će priznati da se Bog uvijek otkrivao, svoju volju, svoju namjeru, onoliko brzo koliko je čovjek mogao primiti, te da su različite i nesavršene vjere i kreda rezultat zamagljenih medija inteligencije i nerazvijenih duhovnih sposobnosti čovjeka. Sunce koje uvijek sja vidi se kroz mnoge različite i iskrivljujuće medije – zadimljeno staklo, oblake, ili samo male pukotine u zamračenoj sobi, ili opet kroz prizmu, oblake zalaska sunca, ili kroz sklopljene kapke zatvorenih očiju jedva uopće viđeno, ali sunce je uvijek tu. Učenja Bude, Zoroastera, Konfucija, Mojsija, kroz određenu moralnu i duhovnu solidarnost, pokazuju da su sve religije božanskog podrijetla, iako je kršćanstvo religija koja pripada punini vremena.”

MISIJE I KRŠĆANSKI ŽIVOT

„Tada će sve ovo sigurno promijeniti ideje Crkve dvadesetog stoljeća o misijama! Samo razmislite na trenutak. Kada su misije bile najaktivnije prošlog stoljeća, univerzalno je vjerovanje bilo da su svi divljaci osuđeni na vječni oganj. Sa smanjenjem tog straha doći će do određenog smanjenja entuzijazma za narušavanje njihove privatnosti. Moramo razlikovati između misija i zadataka. Postoji ogromna razlika između napada s najinferiornijim izjavama kršćanstva, drevnih civilizacija i religijskih filozofija koje su promicali neki od najvećih i najboljih ljudi i najdubljih mislilaca antike, i jednostavnog uplitanja u slučaju divljaka kako bi se spriječio kanibalizam i pokolj. Sve što to zaustavlja je, na prvi pogled, više nego respektabilno, iako pod utjecajem odjeće i boce rakije, koje, čini se, katastrofalno slijede Bibliju, ono što nazivamo nižim rasama pokazuje tendenciju da se poboljšaju na licu zemlje.

Cijela misijska metoda mora biti promijenjena u nadolazećem stoljeću.

Kršćanska se religija može pravilno širiti samo iz kršćanskog života – života Engleza i Engleskinja, ne samo iz kršćanske dogme, niti kršćanskog mehanizma, kršćanskog platna, ili čak kršćanskog bajuneta. Jedini način da misije budu zdrave je da Englezi u inozemstvu toliko unaprijede svoje umove i inteligenciju da domoroci dođu i mole ih da otkriju tajnu takve izražene superiornosti i dobrote, koju pod svojim vlastitim manjkavim sustavom ne mogu postići. Pravi kršćanski utjecaj trebao bi se širiti kao što je Krist širio svoju religiju, s entuzijazmom za poboljšanje

fizičkog kao i duhovnog stanja ljudi. Te stvari se moraju širiti ne putem prozelitizma – izvlačenja žiga iz vatre, što je bio način inkvizicije; pravo kršćanstvo je nesvjesni izljev iz pozitivnog života. 'Neka vaše svjetlo tako svijetli pred ljudima da vide vaša dobra djela.' Trenutno ono što uglavnom vide je vrtlog Biblija, piva, rakije, međusobne ljubomore, loših trgovina i loših života. Dvadeseto stoljeće mora promijeniti sve to.

Zar ne mislim da svećenstvo treba obrazovanje u vlastitoj teologiji?

Da, ali što ih više obrazujete prema sadašnjim smjernicama, to će biti gori. Pravilno obrazovanje svećenstva sastojalo bi se u tome da ih se nauči razumjeti pravu prirodu Biblije, umjesto da ih se samo uči što su različiti teolozi u prošlosti mislili o Bibliji, što je vrlo različito od onoga što su moderna istraživanja pokazala o njezinim zapisima i vrijednosti koja im se pridaje. Nesretno je što su glavne doktrine kršćanstva, kako ih razumije svećenstvo, izostavljene iz Propovijedi na gori, najpotpunijeg izraza kršćanske religije, kako neki pretpostavljaju. Također je nesretno primijetiti da nitko ne može čitati završna poglavlja Evanđelja po Ivanu a da ne vidi da se naš Gospodin teško može smatrati potpuno ispravnim u doktrini o

Trojstvu, kako je navedeno u Atanazijevoj formuli. Dvadeseto stoljeće će vjerojatno ponovno čitati Propovijed na gori...

Humanitarizam, ili interes propovjedaonice za politiku i sociologiju, zdrava je tendencija koliko god daleko išla, jer pokazuje neodoljiv pritisak na svećenstvo da njihova moralna pouka izravno utječe na praktične životne poslove; ali je opasno jer teži zbunjivanju onoga što se grubo naziva svjetovnim s duhovnim. Ne možete previše inzistirati na činjenici da kultura nije religija; religija uvijek znači jednu te istu stvar – osjećaj duhovne prirode – i ovisnost o duhovnom izvoru izvan nas samih. Nadam se da će dvadeseto stoljeće razviti oboje. Oni idu paralelno, a ne antagonistički, iako ne bi bilo pošteno reći da se nikada neće susresti, jer postoji moralna i fizička međusobna komunikacija između njih. Crkva dvadesetog stoljeća bit će duboko duhovna, čak spiritualistička, siguran sam, u vrlo širokom smislu te riječi. Spiritualizam, u svim svojim mnogim oblicima, koliko god ga ljudi ne voljeli, ipak stoji kao čvrst protest u ime čovjekove duhovne prirode i njegovih duhovnih afiniteta, a Crkva dvadesetog stoljeća će se morati uvelike osloniti na prepoznavanje, razvoj i pročišćavanje tih duhovnih manifestacija i vjerovanja."

RANA CRKVA

— Djela apostolska 2:37-47. – 19. siječnja. —

„Gospodin je svakodnevno pridruživao crkvi one koji bi bili spašeni.”

Skromni obrisi propovijedanja na dan Pedesetnice, koje nam pružaju izvadci iz Petrovog govora, ukazuju na jednostavnost, mudrost i hrabrost, kakve bismo očekivali od onih koje vodi sveti duh. Apostol se prvo osvrnuo na optužbu nekih da su govornici pijani. Odmah je pokazao nerazumnost te tvrdnje, a zatim objasnio pravo značenje tog fenomena, izravno upućujući svoje slušatelje na Joelovo proročanstvo: „I na sluge i sluškinje u one dane izlit će svoj duh” (Joel 2:29).

Možda je usput dobro napomenuti da je Joelovo proročanstvo dvostruko, te da, vjerojatno s ciljem skrivanja istine do pravog trenutka, iznosi stvari obrnutim redoslijedom; prvo govori o općem blagoslovu milenijskog doba „poslije”, a zatim govori o blagoslovu evanđeoskog doba, koje je isključivo ograničeno na Božje sluge i sluškinje – „u one dane” – tijekom evanđeoskog doba, prije općeg izlivanja duha koje će uslijediti nakon uspostave Kraljevstva.

Privukavši pažnju svojih slušatelja, od kojih su mnogi vjerovali u proroke i „čekali utjehu Izraela” koja je bila obećana, apostol je nastavio propovijedati Krista. Nije zamaglio svoju temu i zbunjivao slušatelje govoreći: Čuli ste za velike filozofe i velike učitelje među poganima, a kao Židovi imali smo i neke velike proroke, od kojih je jedan bio Isus; već je izravno prešao na stvar koju je želio naglasiti i objavio im da je

Isus, prezreni Nazarećanin, o kojem je većina bez sumnje čula nešto, vjerojatno pogrdno, doista Mesija. Objavio im je da je on, iako je umro, uskrsnuo; i nakon što je uskrsnuo i uzašao na visinu, izlio je svoju moć na ove govornike, koji su sada njegovi predstavnici i glasnici u svijetu, da objave njegovu milost. Ni strah od vladara ni sram u priznavanju raspetoga kao svog Gospodara nisu ni najmanje prisutni u apostolovom jeziku. Potpuno se poistovjetio s raspetim i jasno izjavio da su vladari bili zlobno i grešno odgovorni za njegovu smrt, jer su potaknuli rimskog upravitelja na njezino izvršenje. Istaknuo je da to nije bila slučajnost, već Božji unaprijed poznati i unaprijed dogovoreni plan – da je bilo potrebno da Mesija umre kao Otkupitelj naroda prije nego što ih je mogao potpuno osloboditi. Istaknuo je da, iako je bilo potrebno da Krist umre, velika odgovornost, prokletstvo, ipak visi nad tom nacijom koja je u svojoj zloći srca odbacila i razapela Božjeg Sina.

Riječ istine, kao i uvijek, bila je miris života za život ili smrti za smrt (2. Kor. 2:16). Mnogima su te riječi bile ludost i imale su miris smrti, i oni su prošli dalje; ali za one koji su ostali duboko zainteresirani, apostolovo objašnjenje stvari bilo je snažno – posebno jer je to potkrijepio citatima iz proroka, pokazujući da je Bog unaprijed znao za smrt Mesije, i da je također

prorekao njegovo uskrsnuće, kao i ovo čudesno izlivanje njegova duha kojemu su svi oni bili svjedoci. Zapisano je da su mnogi slušatelji bili probodeni u srce – osjećali su griznju savjesti. Primijetili su prikladnost apostolovih citata i njihovu primjenu, kao i logiku njegovog razmišljanja; i bez sumnje su u svim tim stvarima kod apostola primijetili ono što su prethodno primijetili kod našeg Gospodina – da učenje nije bilo poput onog kod pismoznanaca i farizeja, nesigurno i neodređeno, već je izneseno sa snagom, autoritetom, jasnoćom i uvjerenjem u njegovu istinitost.

Isto vrijedi za svako propovijedanje pravih Božjih slugu učinjeno pod utjecajem svetog duha. Ono prosvjetljuje i ne zbunjuje. Pogreška nikada nije jasna; uvijek je zbrkana i zbunjujuća. Jasnoća i jednostavnost, naprotiv, obilježja su istine. Iz raznih razloga stara, stara priča, koju su apostoli ovdje propovijedali, u naše je dane znatno zanemarena od strane navodnih propovjednika Kristovog evanđelja. Jedan je razlog taj što oni koji pokušavaju poučavati shvaćaju vlastitu zbrku misli, a prvo trebaju biti poučeni od Boga kroz Njegovu Riječ, po Njegovom svetom duhu i kroz kanale koje sveti duh može koristiti za davanje prosvjetljenja uma i razumijevanja Riječi. Drugi je razlog taj što su nominalne crkve u velikoj mjeri prestale vjerovati u staru, staru priču, te su umjesto nje prihvatile teoriju evolucije. Stoga je samo maloj manjini kršćanskih ljudi pravo Evanđelje dragocjeno. Većina sve više ima svrbež ušiju za nečim novim – novim evanđeljem obrazovanja, profinjenosti i bogatstva (2. Tim. 4:3, 4).

Kako je apostol učvršćivao jednu po jednu značajku svog argumenta i pokazivao kako je Isus potpuno ispunio izjave proroka u vezi sa svojim životom, svojim učenjima, svojim čudima, svojom smrću, svojim uskrsnućem i svetim duhom koji je sada izliven na njegove sljedbenike, uvjerenje u istinu bilo je nametnuto umovima mnogih slušatelja, i oni su povikali: „Ljudi i braćo, što da činimo?” – Ima li milosti za nas, s obzirom na to da smo članovi ovog naroda čiji su vladari tako prezreli Božju milost i razapeli Njegovog Sina?

To je bilo upravo ono stanje srca koje je Petar želio probuditi. Mudro je shvatio da ljudi moraju vidjeti potrebu za svojim oprostjenjem i spasenjem prije nego što će ga se htjeti uhvatiti. Nije započeo nudeći milost, već pokazujući ispravno, istinu i pogrešno. Ali sada, kada su njegovi slušatelji bili u pravom stanju srca, apostol ih nije pokušavao zastrašiti, već im je odmah rekao o Božjoj milosti i ljubavi, uvjeravajući ih da su još uvijek Njegov narod miljenika, te da će, ako dođu do pokajničkog stanja srca, biti prihvaćeni od Gospodina, kao što su već prihvaćeni i drugi vjernici; i da će i oni imati blagoslov svetog duha i njegovih

darova. Ovakvo propovijedanje sadrži obrazac koji bi svi članovi Gospodnjeg kraljevskog svećenstva trebali primijetiti i primjenjivati kad god imaju priliku prenijeti dobre vijesti. Umjesto da viču, trebali bi koristiti logiku, razum i biblijske citate; a one koji su uvjereni i traže put ne bi trebalo zastrašivati, već im odmah pomoći, voditi ih na Gospodnjem putu i uvjeriti u Njegovu milost.

Apostol je bio potpuno opravdan kada je svojim slušateljima rekao da su obećanja još uvijek njihova kao naroda; jer je Gospodin jasno izjavio preko proroka da će Krist biti uklonjen usred sedamdesetog simboličkog tjedna izraelske naklonosti, ostavljajući polovicu tog sedamdesetog tjedna (tj. 3 i pol godine) za posebnu naklonost pojedinačnim Izraelcima, nakon što je njihova nacionalna naklonost prestala.* (Dan. 9:25-27; Mat. 23:37, 38).

Konkretno, Petrov odgovor je bio da bi se njegovi slušatelji, pogođeni griznjom savjesti, trebali pojedinačno pokajati i krstiti. Nije napravio grešku koju su neki skloni činiti kada pretpostavljaju da je žaljenje zbog nepravde isto što i pokajanje. Petar je shvatio da su već bili žalosni, „dimuti u srcu.” Žalost nije pokajanje, već, kako apostol objašnjava, „žalost po Bogu vodi k pokajanju” (2. Kor. 7:9, 10). Pokajanje bi bilo pravi plod ili rezultat prave žalosti. Pokajanje bi značilo potpuno povlačenje svakog udjela u velikom nacionalnom grijehu Izraela: odbacivanju i raspeću Mesije. To bi dakle značilo prihvaćanje Isusa kao Mesije i Njegovo priznanje kao takvog. A to bi zauzvrat značilo da, priznajući ga kao Sina Božjega, postaju potpuno podložni Njegovim učenjima, odnosno postaju Njegovi učenici. Pokajanje, dakle, ispravno shvaćeno, značilo je mnogo, i danas ne znači ništa manje nego tada. Tko god danas odbija priznati Krista kao Mesiju, poslanika Božjeg – tko god odbija poslušati Njegova učenja i slijediti ga – nije se pokajao; bez obzira na to koliko duboko vjerovao da je Isus iz Nazareta bio Mesija, poslanik Božji, Otkupitelj. Čak i ako žali zbog zapisa o Kristovim patnjama, on nije došao do točke pokajanja sve dok se nije odrekao grijeha zbog kojih je Krist patio i postao sljedbenik Njegovih učenja. Samo oni koji su se tako pokajali imaju udio ili dio u kućanstvu vjere. Božja namjera nije spasiti ljude u njihovim grijesima, već ih spasiti od njihovih grijeha; i tijekom ovog evanđeoskog doba prvi uvjet prihvaćanja, a time i uvjet da bi se nekoga smatralo spašenim, jest da se grešnik odreče svojeg grijeha te prihvati Gospodina, kao i pravednost i sklad s Bogom koje On kao predstavnik zastupa. „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života” (1. Ivanova 5:12).

*Milenijska zora, svez. II, str. 201.

Osobe kojima se apostol obraćao bili su isključivo Židovi, i stoga je rekao: „Krstite se za oprostjenje svojih grijeha.” Krštenje nije Božji određeni kanal za oprostjenje grijeha jer, kako apostol izjavljuje, „bez prolijevanja krvi nema oprostjenja” (Heb. 9:22). Međutim, židovski narod bio je prema Božjem uređenju preko Mojsija prihvaćen kao cjelina, kao narod, i žrtve za grijeha bile su prinesene za njih sve kao narod; one su bile prihvaćene i sklopljen je savez nazvan Savez zakona. Oni kojima su se apostoli obraćali, budući da su bili pod Savezom zakona, nalazili su se pod svim tim povoljnim uvjetima, pod krvlju predodžbenih žrtava, predodžbeno opravdani i pomireni. Njima su, prema tome, Božja obećanja pripadala, kao što nisu pripadala poganima koji nisu došli pod takvo predodžbeno pomirenje kroz predodžbene žrtve. Grijeh koji je apostol želio da njegovi slušatelji simbolično operu u krštenju nije, dakle, bio izvorni grijeh, već grijeh protiv njihovog Saveza zakona – uključujući njihov nacionalni grijeh u odbacivanju Mesije. S time očišćenim, sa simboličnim pranjem, vratili bi se na stajalište istinskih Izraelaca, „pravih Izraelaca”; i kao takvi imali bi svako pravo i privilegiju koja pripada Izraelcima, ali ne pripada članovima nijednog drugog naroda.

Apostol Pavao objašnjava ovaj odnos (Rim. 11), govoreći da su Izraelci prirodne grane u maslinovom korijenu abrahamskog obećanja. Kao grane koje su već u tom korijenu, ne bi trebali biti nakalemljeni na način na koji trebamo mi, koji smo po prirodi pogani. Oni su već bili u odnosu s Bogom, i sve što su trebali učiniti bilo je pokajati se za svoje grijeha i figurativno ih oprati, čime bi postali potpuno prihvatljive grane u maslinovom drvetu koje ne bi bile odlomljene, već bi naprotiv sada primile poseban udio u pentekostnom blagoslovu. Kasnije, kada je poticao poganske obraćenike na krštenje, apostol Pavao je najjasnije objasnio razliku između njihovog krštenja i ovog krštenja Židova za oprostjenje grijeha (Djela 19:1-6). On pokazuje da naše krštenje označava ili simbolizira naše uvođenje u tijelo Kristovo, kao divlje maslinove grane nakalemljene na odobrenu stabljiku, da bismo postali sudionici bogatstva obećanja kroz korijen (Rim. 6:3-5). Međutim, trebamo napomenuti da Židov više nema isti poseban odnos; tako da vjerujemo, kada bi se apostol danas obraćao Židovima, da bi im se obraćao potpuno isto kao i poganima po pitanju traženja zajedništva s Kristom. Naši razlozi za takvo razmišljanje su sljedeći: kao što je nacionalna naklonost prema Izraelu završila Kristovom smrću usred njihovog „tjedna” naklonosti, tako je i individualna naklonost prema Židovima iznad pogana prestala s odlamanjem prirodnih maslinovih grana tijekom preostale trideset i tri godine njihove „žetve”, koja je završila uništenjem njihovog poretka 70.

godine poslije Krista. Prirodna grana koja je jednom odlomljena mogla bi se ponovno spojiti samo nakalemljivanjem – ni na koji način drugačije od divlje maslinove grane. Posljedično, svaki Židov koji traži ulazak u Krista od dana gnjeva nad njegovim narodom, mogao bi ući samo pod istim uvjetima i okolnostima kao i poganin.

Apostol je želio da njegovi slušatelji shvate da odbacivanje Krista i Njegovo raspeće nisu okončali Božju milost prema njima. Te su stvari bile samo koraci u božanskom planu za izvršenje božanske milosti; obećanja su još uvijek bila njihova – da, bit će i za njihovu djecu, a na kraju i za cijelo čovječanstvo, bez obzira na to koliko daleko bili od Boga u to vrijeme. Ali on jasno naglašava da je s tim povezano božansko izabranje i da se trenutno može očekivati da će čuti i odgovoriti samo oni koje je Bog pozvao. To vidimo oko nas danas, a vidimo to i kada se osvrnemo na prošlost. Kao što je Abraham poslao svog slugu i pozvao Rebeku da bude nevjesta njegovom sinu Izaku, tako je Nebeski Otac poslao svog slugu, svetog duha, tijekom ovog evandeoskog doba da pozove antitip Rebeke – Crkvu – da bude nevjesta Kristova, sunasljednica s Njegovim Sinom. Kao što nisu sve žene svijeta bile pozvane da budu Izakova nevjesta, tako trenutno nije cijelo čovječanstvo pozvano da bude Kristova nevjesta. Oni koji su pozvani na ovo sunasljedstvo moraju najprije biti dovedeni u odnos s Bogom, baš kao što je i ona koja je bila pozvana da bude Izakova nevjesta bila Abrahamova rođakinja. Stoga je prvi korak pripreme za ovaj poziv na sunasljedstvo s Kristom opravdanje kroz vjeru. Apostolovi slušatelji, budući da su bili članovi predodžbeno opravdanog naroda, trebali su samo prihvatiti Krista kao većeg Mojsija i priznati duhovni Izrael kao antitip prirodnog Izraela kako bi bili potpuno u skladu s Gospodinovim pozivom.

Očigledno je da je Gospodin vodio u svakom aspektu uspostave Crkve, i zbog toga je tako velik broj od tri tisuće osoba bio spreman prihvatiti poruku – prihvatiti Isusa kao svog Otkupitelja i Kralja, te se izjasniti kao Njegovi sljedbenici, Njegovi učenici. Nije nužno pretpostaviti da su svi bili kršteni u jednom danu, niti smo sigurni da su svi izjavili svoju vjernost Mesiji istog dana; ali kao rezultat tog jednog dana propovijedanja, oko tri tisuće ih je dodano Crkvi. Oni nisu dodani denominaciji, stranci, sektu, već su dodani jednoj Crkvi, tijelu Kristovom – članovi dodani jednoj glavi Crkve. Ne čitamo da su njihova imena bila upisana kao članovi Crkve, niti da su dali određene zavjete, niti da su pristali na određene ispovijesti vjere. Onaj tko prihvati Krista kao svog Otkupitelja i kao svog Učitelja, tko se obveže na poslušnost Njemu i hodaće Njegovim stopama, preuzeo je jedinu obvezu koju Sveto Pismo definira kao obilježje onih koji su

probni članovi prave Crkve. I dalje je prikladno napraviti vanjsko priznanje ili znak ovog prihvatanja Krista simboličkim krštenjem. Pravo krštenje – pravo posvećenje srca ili volje, njeno ukopavanje u Krista – događa se prvo; vanjsko ili simbolično predstavljanje toga u vodi jest dobra ispovijest kojom pojedinac pokazuje na Božji određeni način, svojim bližnjima ili bilo kome tko može svjedočiti, da je umro svijetu i postao živ prema Bogu kroz Isusa Krista našeg Gospodina.

Da su novi obraćenici bili „pravi Izraelci” pokazuje činjenica da nisu brzo otpali i postali hladni. Naprotiv, obaviješteni smo da su ustrajali, priznavajući učenja apostola i prihvaćajući da ih je Bog posebno koristio kao svoje predstavnike i glasnike za poučavanje Svoje Crkve. Tako su nastavili u zajedništvu s kućanstvom vjere, što je podrazumijevalo sastajanje s njima svake prve nedjelje u tjednu kako bi proslavili Gospodinovo uskrsnuće, ujedinili svoje molitve pred prijestoljem milosti i izgrađivali jedni druge u najsvetijoj vjeri. Lomeći duhovni kruh u tim prilikama, također su se ujedinili u zajedničkom obroku, u spomen na Gospodinov prvi susret s njima i Njegovo otkrivanje nakon uskrsnuća u blagoslovu i lomljenju kruha (Luka 24:35). Ovo se ne odnosi na Spomen-večeru koja se slavila godišnje, i to ne samo s kruhom, već i s čašom jednake važnosti.

„Strah je obuzeo svaku dušu” – duboko poštovanje, te cijenjenje, barem donekle, prekrasnog odnosa s Bogom u koji su bili uvedeni, i prekrasne Božje moći koja je djelovala među njima, a posebno se očitovala kroz čuda i znakove koje su apostoli imali dopuštenje činiti za uspostavljanje vjere opravdanih.

Pretpostavlja se da se komunizam, kako se taj pojam danas primjenjuje, prakticirao u ranoj Crkvi; a neki tvrde da se on nikada nije trebao prekinuti, već da bi uvijek trebao postojati među Gospodinovim narodom. Odgovaramo: prvo, rana Crkva nije prakticirala ono što je danas poznato kao komunizam; drugo, nešto slično onome što je rana Crkva prakticirala (ali modificirano) još uvijek vrijedi među Gospodinovim svetima; treće, ekstremni pogled i praksa rane Crkve očito nisu bili namijenjeni da ostanu, Gospodin niti apostoli to nikada nisu propisali, a to nam danas služi više kao dokaz protiv izvedivosti doktrina komunizma u sadašnjim uvjetima.

Koliko zapisi pokazuju, nije bilo prisilne podjele bogatstva kao što to predlaže komunizam. Naprotiv, sve je bilo dobrovoljno; i sve iste vrste jednako je slobodno, jednako dobrovoljno i jednako ispravno sada kao i tada – ni više ni manje. Neki od onih koji su posjedovali farme i osobnu imovinu prodali su ih, donijeli novac i položili ga pred noge apostola – dali su ga njima na upravljanje. Neki su možda dali sve što su imali na taj način, ali to nije navedeno. Naprotiv, razni detalji daju

naslutiti da je Barnaba, koji je prodao polje i dao novac, možda zadržao druge posjede koje bi, bez sumnje, bio voljan kasnije prodati i na sličan način upotrijebiti taj novac prema potrebi. Grijeħ Ananije i Safire nije bio u tome što nisu stavili svu svoju imovinu u zajedničku riznicu, već u njihovoj prijevari u vezi s tim – u njihovom pretvaranju da daju cijeli prihod od jedne imovine kada to nisu učinili. Neki reci jasno nagovještavaju da su pojedinci iz Gospodinovog naroda u to vrijeme imali privatne posjede osim onih koji su stavljeni u zajednički fond (vidi Djela 12:12; 21:16). Naravno, moguće je da su u dva navedena slučaja posjedi prvotno bili dani zajednici i vraćeni kada je zajednica propala te kada su vjernici bili raspršeni. S druge strane, smatramo razumnim pretpostaviti da se prodaja posjeda odvijala samo u onoj mjeri u kojoj je bilo potrebno da se zadovolje potrebe svih – tako da nitko od Gospodinovih ljudi ne oskudijeva dok drugi imaju suvišak. Ova vrsta bratstva i zajedničkog interesa trebala bi i dalje prevladavati među Gospodinovim ljudima. Zapravo, u znatnoj mjeri ona mora prevladavati, inače nismo Njegovi. Ne smijemo zaboraviti, međutim, da je potreba za ovakvim privatnim zbrinjavanjem danas manja nego prije osamnaest stoljeća; jer sada postoji mnogo više mogućnosti za zarađivanje za život, te mnogo više mehanizama skrbi za starije, bolesne i nemoćne. Javna skrb za siromašne danas je vjerojatno znatno bolja od one koja je bila pružena siromašnijoj braći o kojoj je ovdje riječ. Isti duh ljubavi danas ima dovoljno drugih prilika. Sa svih strana vidimo braću i sestre kojima je potrebna ne propadljiva hrana, već „hrana u pravo vrijeme”, duhovna hrana, i kojima je također potrebna haljina opravdanja. Postoji obilje prilika za sve da sudjeluju u pružanju tih blagoslova, koji su neizmjenjivo vredniji od prolaznih dobara onima kojima su potrebni.

Značajno je napomenuti da apostoli nisu ni zapovjedili ni savjetovali komunizam, niti njihovi spisi nagovještavaju da je on prevladavao u ranoj Crkvi. Kao dokaz da su u zajednicama prve Crkve postojali i bogati i siromašni, zabilježite riječi apostola Pavla Timoteju: „Zapovijedaj onima koji su bogati u ovom svijetu da se ne uznose i ne pouzdavaju u nesigurno bogatstvo, nego u Boga živoga koji nam sve bogato daje na uživanje; neka čine dobro, neka budu bogati dobrim djelima, neka budu darežljivi, voljni dijeliti, pohranjujući tako sebi dobar temelj za vremena koja dolaze, da bismo se držali vječnoga života” (1. Tim. 6:17). Isti apostol kori neku bogatiju braću zbog neprikladnog ponašanja u vezi s Večerom Gospodnjom, govoreći: „Zar nemate kuće da jedete i pijete, ili prezirete Crkvu Božju i sramotite one koji nemaju [bogatstvo]?” (1. Kor. 11:22). Apostol Ivan nagovještava razlike u financijskom stanju kada pita kako bi onaj koji ljubi Boga mogao zatvoriti srce suosjećanja prema bratu koji

nema životne potreptine (1. Ivanova 3:17). Apostol Jakov kaže: „Ako je brat ili sestra goli i bez svakodnevne hrane, a jedan od vas im kaže: Otidite, ugrijte se i nahranite, a ne date im ono što je potrebno tijelu, kakva je korist?” (Jakov 2:15, 16).

Doista, po našem mišljenju, potrebne životne lekcije ne bi se mogle tako dobro naučiti – ni od strane bogatih ni od strane siromašnih – ako bi zajedništvo dobara bilo zakon ili pravilo među kršćanima. Međutim, ne može biti sumnje u ispravnost zajedništva u pružanju pomoći onima koji su u potrebi ili u nevolji. U skladu s tom mišlju, apostol savjetuje svakoga da odvoji dio svog prihoda prvog dana u tjednu, sukladno tome kako ga je Bog blagoslovio – za dobru službu Gospodinu i braći, kako u materijalnim, tako i u duhovnim stvarima (1. Kor. 16:2). Nema sumnje da će, nakon što Milenijsko kraljevstvo dovede voljne i poslušne ljude do savršenstva, postojati neka vrsta komunizma kakva, pretpostavljamo, postoji među anđelima. Čak i tada to će biti komunizam koji će prepoznati neku glavu ili autoritet; jer među anđelima, kako smo obaviješteni, postoje poglavarstva i vlasti, kerubini i serafini, i Bog nad svima.

Rana Crkva, puna ljubavi prema Gospodinu i jedni prema drugima, prekrasna je i u mnogim aspektima idealna slika u kojoj se možemo radovati. Nije čudo što je zabilježeno da su imali radost i veselje u svojim srcima, kao i u svojoj zahvalnosti Bogu, te da su ljudi općenito, njihovi bližnji, bili zadovoljni njima i radovali se njihovom duhu ljubavi. Kako bi bilo divno kad bi svi pripadnici Gospodinova naroda u svijetu danas mogli biti tako u skladu jedni s drugima i cijenjeni od svojih prijatelja i bližnjih. Doista, moramo

pretpostaviti da je Gospodin na kratko vrijeme posebno štitio mladu Crkvu dok se nije donekle učvrstila u znanju i vjeri, jer bi inače veliki Protivnik podigao protivljenje i progonstvo brže nego što je to učinio. No, čak je i tako prošlo samo malo vremena dok nije nastao progon, a s njim i iskušenje onih koji su prihvatili Isusovu stvar. Tada je došlo do velikog raspršivanja pod progonstvom, tako da su oni koji su naučili Gospodinov put dodatno naučili strpljenju i poslušnosti – neki od njih čak do smrti, dok su drugi, raspršeni, postali propovjednici evanđelja Isusa i svojih novootkrivenih nada u njega.

„Gospodin je svakodnevno pridruživao crkvi one koji bi bili spašeni”, kaže naš ključni tekst; ili, kako to prevodi Revidirana verzija: „one koji su se spašavali.” Kao što isti apostol Petar izjavljuje, spasenje koje nam je obećano još je uvijek buduće – mi ga čekamo; ono će nam biti doneseno „pri objavi našeg Gospodina i Spasitelja Isusa”, pri njegovom drugom dolasku (1. Pet. 1:13). Ali u međuvremenu, postoji početak ovog spasenja u sadašnjem životu. Čak i sada smo, kako apostol izjavljuje, „spašeni nadom” (Rim. 8:24). Spasenje nije samo nada, već ono počinje djelovati na nas – mentalno, moralno i fizički. Zapravo počinje regeneracijski rad; novi um, nova volja početak je toga, a iz toga proizlazi prava poslušnost Gospodinovoj Riječi, napredak u znanju i napredak u milosti, te općenito napredak novog stvorenja. Za tjelesnog čovjeka to doista često znači žrtvovanje zemaljskih interesa, ali zapravo znači razvoj novog stvorenja. To označava napredak djela spasenja u srcu koje jedino Bog prepoznaje; i novo stvorenje koje tako napreduje na kraju će biti usavršeno u spasenju kroz sudjelovanje u „prvom uskrsnuću.”

ONO ŠTO IMAM, TO TI DAJEM

– Djela apostolska 3:1-10. – 26. siječnja. –

„Gospodin je moja snaga i moja pjesma; on je postao moje spasenje.” – Izlazak 15:2.

Vjerojatno nije prošlo mnogo vremena nakon dana Pedesetnice kada su se dogodili događaji iz ove lekcije. Naša prethodna lekcija bilježi činjenicu da su vjernici, ispunjeni svojom novom radošću, često odlazili u Hram na molitvu i zahvaljivanje. Ova lekcija nam prikazuje Petra i Ivana kako prisustvuju službi u Hramu u vrijeme molitve, u tri sata poslijepodne. Njih dvojica su već nekoliko godina bili s Gospodinom i međusobno se družili. Obojica su bili učenici Ivana Krstitelja, a prethodno su bili i partneri u ribarskom poslu. Također su bili posebno povlašteni među dvanaesticom, budući da su s Isusom bili na Gori preobraženja i u užem krugu u Getsemanskom vrtu, itd. Iako je Petar vjerojatno bio najstariji od učenika, a Ivan vjerojatno najmlađi, te iako su njihovi karakteri u mnogim aspektima bili prilično različiti, očito je među njima postojala snažna harmonija – obojica su vrlo

gorljivo voljeli Gospodina i obojica su bili vatrenog temperamenta. Stoga je bilo prirodno da su ova dvojica često bila u međusobnom društvu zbog te posebne usklađenosti. Iako je dobro da se jača braća ponekad mole i druže sa slabijima radi pomoći potonjima, također je dobro da se srodni duhovi okupljaju u zajedništvu jedni s drugima i s Gospodinom, kao u ovom slučaju.

Budući da su apostoli očito često išli u Hram, i to vjerojatno često istim putem, kroz „Krasna vrata”, vrlo je vjerojatno da ih je hromi prosjak – koji je tamo dugo imao svoje uobičajeno mjesto tražeći milostinju – vidao gotovo svakodnevno. Doista, ne bi bilo iznenađujuće da je vijest o pentekostnim čudima koja su obratila nekoliko tisuća ljudi, a koja se brzo „pročula”, stigla i do tog sirotog prosjaka, kao i do mnogih drugih iz religiozne klase, koji su se gotovo

svakodnevno okupljali u Hramu. Stoga je sasvim očito da je prosjak poznavao Petra i Ivana i prije svog ozdravljenja. Ako je tako, to bi donekle objasnilo spremnost njegove vjere, kojom je, prihvativši apostolovu riječ i ruku, bio izliječen.

Zašto je apostol Petar u ovoj posebnoj prilici odlučio blagosloviti baš tog čovjeka, možda nikada nećemo saznati, jer je vjerojatno da su u to vrijeme, kada nije bilo bolnica za hrome i slijepe itd., apostoli često prolazili pored drugih jednako osakaćenih i u nevolji kao on, a da im nisu pružili pomoć. Čini se, međutim, da je čovjek bio „pravi Izraelac” – sudeći po načinu na koji je primio Gospodinov blagoslov. Inače, umjesto da mu srce bude preplavljeno zahvalnošću i hvalom, prije bi bio nezadovoljan, žaleći se na svoju sudbinu i prigovarajući božanskoj providnosti; u takvom stanju uma, njegov stav nakon ozdravljenja bio bi samozadovoljan, a ne zahvalan. Osjećao bi se kao da nije dobio ništa više od onoga što mu i pripada. Povezane okolnosti, dakle, ukazuju na to da je Gospodinova providnost apostole posebno usmjerila prema njemu upravo iz tog razloga. Tako je i s onim pripadnicima Gospodinova naroda danas koji su u ispravnom stanju srca. Oni će, bez obzira na svoje okolnosti, pronaći mnogo razloga za zahvalnost, te mogu prepoznati Gospodinovu providnost i milost u svojim životnim prilikama, usprkos kušnjama i poteškoćama. Takvi su pojedinci predmet Božje brige i imaju uvjerenje da sve stvari surađuju na njihovo dobro. Gospodinova providnost možda im neće uvijek donijeti fizičko zdravlje i snagu, ali će im sigurno donijeti one najuzvišenije blagoslove koje je donijela i siromašnom hromom čovjeku iz ove lekcije – znanje o Gospodinu i udio u Njegovim duhovnim milostima.

U ono vrijeme, kada nije bilo sustavne skrbi za siromašne i nemoćne, prosjačenje i davanje milostinje bili su potpuno prikladni. Međutim, na pohvalu je civilizaciji našeg vremena i zemlje što su nemoćni zbrinuti o javnom trošku – sva imovina podliježe plaćanju poreza za siromašne ili poreza za dobrotvorne svrhe. Čini nam se da je danas jednako pogrešno poticati javno prosjačenje, kao što je bilo ispravno odazivati se na njega u to spomenuto vrijeme. Ako prijatelji siromašnih ne mogu dovoljno skrbiti za njih, javnost to može i trebala bi, a općenito to i čini; bio bi to lažni ponos koji bi ignorirao te dovoljne pripreme, a ne bi se sramio tražiti od drugih.

Apostol je rekao: „Srebra i zlata nemam.” Teško da možemo pretpostaviti kako je namjeravao da se ova izjava shvati doslovno, jer u prethodnim recima imamo zapis da je prodana znatna imovina, a prihod položen do nogu apostola – stavljen na njihovo raspolaganje. Ali apostoli su očito na to gledali kao da pripada Gospodinu, a ne njima samima – kao na povjerenička

sredstva. Stoga pretpostavljamo da je apostol mislio: Srebra i zlata nemamo da ti damo, ali imamo ti dati nešto bolje, nešto što je Bog namijenio da mi podijelimo. I nesumnjivo je ono što su apostoli dali siromašnom hromom čovjeku bilo vrednije od novca.

Tako je i danas; nismo u mogućnosti odgovoriti onoliko velikodušno koliko bismo željeli na zahtjeve za financijskom pomoći koji nam ponekad pristižu. Sredstva koja nam je Gospodin stavio u ruke razumijemo da Njegovom namjerom trebaju biti pretvorena uglavnom u duhovnu hranu, odjeću, snagu i pomoć – za grešnike, duhovno hrome i za one zaslijepljene zabludom. Stoga smo ponekad prisiljeni reći: srebra i zlata imamo malo za dati, ali duhovne blagoslove spremni smo davati velikodušno – bez novca i bez cijene.

Riječi našeg Gospodina bile su: „Siromašne imate uvijek sa sobom, ali mene nemate uvijek.” U nastojanju da budemo od pomoći braći u Crkvi i nesretnicima u svijetu, dobro je da svi razvijaju velikodušnost srca; no, dobro je također sjetiti se da je u mnogim slučajevima Gospodinove djece nevolja očito bila po Gospodinovoj namjeri, kako bi im donijela blagoslove koje inače ne bi bili spremni primiti na bilo koji drugi način. Trebamo nastojati biti od pomoći jedni drugima, pazeći istovremeno da se ne sukobljavamo s djelovanjem božanske providnosti i učenjem važnih lekcija onima čije dobro tražimo. Nikada ne bismo trebali zaboraviti nadahnute riječi apostola. – 2. Sol. 3:10.

„Blaženije je davati nego primati.” Nesumnjivo je svako Božje dijete spoznalo istinitost ovoga; Bog je uvijek izdašan darivatelj, a Njegov narod, u mjeri u kojoj razvija tu kvalitetu velikodušnosti, time razvija i veličanstvenu, bogoliku kvalitetu. „Činite dobro i posuđujte, ne nadajući se ničemu zauzvrat [nagradi]; i bit ćete djeca Najvišega.” (Luka 6:35.) Ako ne možemo uvijek dati mnogo novca, ili ako ne možemo dati onoliko koliko bismo željeli onima koji su u potrebi, uvijek možemo, poput Petra, dati nešto. Ne možemo, poput njega, čudesno dati zdravlje i snagu, budući da nemamo te apostolske moći; ali možemo dati riječ ohrabrenja, ljubazan pogled, ruku pomoći u poteškoćama, a to će često biti vrednije od novca, i ponekad više cijenjeno. Čak i „neprijatelja” treba nahraniti ako je gladan; ali ni prijatelja ni neprijatelja ne treba poticati na lijenost ni na rasipnost.

Primjećujemo kako je Petar jasno priznao izvor svoje moći i kako se nije sramio nijednog aspekta božanske istine. Hrabro je izjavio da je njegovo čudo učinjeno u ime „Isusa iz Nazareta”. Nije rekao: u ime Isusa, najvećeg od svih Židova, visoko cijenjenog prijatelja Josipa iz Arimateje i Nikodema, jednog od vaših utjecajnih vladara; već je, ignorirajući sve takve ljudske slabosti, jasno objavio da je to Isus

Nazarećanin, onaj prezreni, čija je moć izliječila. Danas nalazimo neke od Gospodinovih ljudi daleko manje hrabrima od Petra; skloni su radije osjećati sram zbog istine i sram zbog sredstava koja je Bog koristio u njezinom širenju – iz straha da bi se to moglo negativno odraziti na nju. Trebali bismo radije slijediti Apostolov primjer te biti vrlo hrabri i spremni javno potvrditi sve za što smatramo da ima božansko odobrenje. Koja god sredstva Bog mogao koristiti u vezi sa svojom službom, možemo biti sigurni da On ima neku svrhu, neki cilj na umu, te da će se Njegove namjere najbolje ostvariti jasnim, iskrenim, istinitim izjavama, poput ovih Petrovih.

Opis stajanja, skakanja i hodanja može dobro predstavljati prve napore nekoga tko je rođen hrom i tko stoga nikada prije nije naučio hodati. Međutim, snaga je bila u njegovim udovima i obilno je svjedočila o učinjenom čudu. Jadni čovjek se nije sramio zastupnika koje je Bog koristio za njegovo ozdravljenje. Vikao je hvale Bogu i držao se svojih dvaju dobročinitelja, reklamirajući ih pred ljudima, a time reklamirajući i Evandeosku poruku koju su oni imali prenijeti, što je nesumnjivo bila svrha koju je Gospodin namjeravao postići. I ovdje leži lekcija za nas – da se ne sramimo onih koje Gospodin može koristiti u vezi s našim duhovnim ozdravljenjem, koje je mnogo vrednije i koje trebamo daleko više cijeniti i priznavati pred Bogom i ljudima, nego bilo koji materijalni blagoslov. Doista, prirodni vid, prirodni sluh, prirodno hodanje i prirodno uživanje svake vrste, beznačajni su u usporedbi s duhovnim prosvjetljenjem, sluhom i snagom za hodanje na duhovnom putu, baš kao što su duhovne radosti uzvišenije od prirodnih.

Petar nije bio sebičan; bio je budan da iskoristi svaku priliku, svaka vrata koja bi mu se mogla otvoriti, na slavu Gospodina i Njegove stvari. I tako, kada se mnoštvo okupilo, iskoristio je čudo ozdravljenja kao svoju temu – kao demonstraciju moći uskrslog Isusa

koja djeluje kroz njega; odmah je objavio ljudima da je to isti onaj Isus kojeg su njihovi vladari razapeli prije otprilike dva mjeseca. Jasnije je odbacio pomisao da su on ili Ivan imali bilo kakvu vlastitu moć izvesti takvo čudo; nije rekao ni da je ozdravljenje nastupilo po nekom prirodnom zakonu koji je djelovao kroz čovjekovu vjeru; niti je rekao da je ozdravljenje postignuto putem „znanosti”; niti je poricao činjenice i tvrdio da je čovjekova nemoć bila samo pogrešna misao, čija je korekcija donijela olakšanje. Rekao je istinu – da je čovjek bio bolestan, ali je sada ozdravljen snagom Isusa. Nije poštediti ni svoje slušatelje, već je naglasio odgovornost njihove nacije za razapinjanje onoga koji ne samo da je bio nevin i pravedan, već je bio poslan od Boga – Mesija, Knez života.

Evo još jedne lekcije za nas. Kada pridobijemo pažnju ljudi, ne smijemo je rasipati na rasprave o neprofitabilnim temama ili na osobno hvalisanje; već je treba usmjeriti izravno na slavu Gospodina i na propovijedanje dobrih vijesti o otkupljenju kroz dragocjenu krv, kako bi se znalo da svaki blagoslov svake vrste dolazi kroz zaslugu te žrtve i od našeg uskrslog, proslavljenog Gospodina.

Naš Ključni tekst sigurno predstavlja srdačne osjećaje svakog člana kućanstva vjere. Gospodin je naša snaga; ne oslanjamo se na ljudsku moć – ni na svoju ni na moć drugih ljudi. Držimo se Glave, od koje ne dolaze samo zakoni koji nas vode, već i snaga, smjer, zaštita i briga koja nam je potrebna i koju uživamo. Gospodin je postao naše spasenje; spasio nas je od osude grijeha kroz vjeru u krv; izbavio nas je od ljubavi prema grijehu. Ne samo da nas je oživio, već nas je i ojačao, omogućivši nam da hodamo uskim putem, i to činimo s radošću, veseljem i skakanjem. On je naše spasenje već sada – spasenje koje će nam biti doneseno i tako dovršeno u nama u prvom uskrsnuću, već je započelo, jer smo već prešli iz smrti u život, a svjedočanstvo toga imamo u svetom duhu.

PITANJA OD OPĆEG INTERESA

ABRAHAMOVA ŽENA – NJEGOVA NEĆAKINJA?

Pitanje. – U Stražarskoj kuli od 15. srpnja 1901., str. 233, spominje se da je Sara Abrahamova nećakinja. Kako se to može uskladiti s Post. 20:12, „Ona je moja sestra; ona je kći moga oca, ali nije kći moje majke”?

Odgovor. – U starim vremenima bilo je uobičajeno, umjesto da se govori o unucima, nazivati ih djecom, kao, na primjer, „djeca Izraelova.” „Sve duše koje su izašle iz bedara Jakovljevihi bile su sedamdeset duša” – iako su neki od njih bili unuci, a neki praunuci. Misao je da je Haran bio najstariji sin Teraha; da je imao dvoje djece, Lota i Saru, i da su oni bili dovoljno blizu dobi

svog ujaka Abrahama da budu njegovi suputnici. Prema gore spomenutom pravilu, Sara, ako je bila Haranova kći, bila bi smatrana Terahovom kćeri, ne po njegovoj ženi, već po Haranovoj ženi. Ne bismo inzistirali da je ovaj pogled na stvar neupitan; međutim, oni koji misle drugačije imaju puno pravo na to.

PALESTINA KAO UTOČIŠTE

Pitanje. – Koje su činjenice o Palestini u ovom trenutku? Naseljava li se brzo Židovima u kolonijama ili na neki drugi način? Bi li to bilo dobro mjesto za one koji imaju znanje o sadašnjoj istini da se presele tamo? Bi li to bilo dobro mjesto za služenje istini, ili bi

to bilo povoljno mjesto u pogledu izbjegavanja nadolazećeg vremena financijskih i društvenih problema?

Odgovor. – Ne bismo mogli preporučiti prijateljima istine da se presele u Palestinu. Gotovo da ne bi našli priliku za služenje istini, a što se tiče vremena nevolje, mogli bismo reći da su siromašni u toj zemlji stalno u dovoljno nevolji, te da nas čak i u pogledu budućnosti Sveto Pismo uvjerava da će vrijeme nevolje doseći Palestinu. Nadalje, ne samo da bi bilo nemoguće zaobići Gospodina i tako izbjeći nadolazeću nevolju, već Gospodin dodatno ohrabruje svoj vjerni narod da vjeruje kako će ih izbaviti iz nevolje gdje god se nalazili. Što se tiče ponovnog naseljavanja zemlje, ono napreduje vrlo sporo; prvo, jer je malo Židova dovoljno zainteresirano da žive u takvoj zemlji pod sadašnjim uvjetima. Drugo, jer Židovima nije bilo dopušteno da se tamo nasele od sultanovog ukaza koji je zabranio njihovo naseljavanje 1892. godine. Židovi koji idu tamo smiju se iskrcati samo ako imaju dozvole koje im omogućuju da ostanu oko 30 dana. Cionisti se nadaju da će na svom sljedećem kongresu izvijestiti o nekom novom i povoljnijem dogovoru.

KONGRESI SU „SVETI ZBOROVI”

Pitanje. – Jesu li kongresi, poput onoga nedavno održanog u Clevelandu, te jednostavni kongresi koji se s vremena na vrijeme spominju u Stražarskoj kuli, od stvarne koristi? Ne dosežu li oni samo bogate, koji si mogu priuštiti putovanje itd.? Jesu li u skladu s biblijskim presedanima?

Odgovor. – Da, imamo sve razloge vjerovati da je Gospodinov blagoslov s ovim odjelom rada, kao i s drugim odjelima. Naravno, svi prijatelji ne mogu prisustvovati kongresima, ali mislimo da to nije argument protiv njih. Svi ne mogu prisustvovati redovitim okupljanjima Crkve svaki put, ponekad zbog bolesti, a ponekad iz drugih razloga. Ako ni muž ni žena ne mogu prisustvovati sastanku, trebalo bi biti u korist odsutnog da drugi prisustvuje, zbog ponavljanja istine po povratku. Slično je i s kongresima. Naše iskustvo je da su oni koji prisustvuju kongresima i vraćaju se kući, sami jako blagoslovljeni, dok nastoje ponoviti braći neke dragocjene misli koje su prikupili i nadahnuti njihova srca Pismom, osjećajima i duhom istine.

Nadalje, bila bi velika pogreška pretpostaviti da su oni koji se okupljaju na ovim kongresima bogati; vrlo malo Gospodinovog naroda je bogato dobrima ovog svijeta. Nikada ne savjetujemo nikome da troši novac za putovanje koji mu je potreban za kruh ili odjeću; ali u pravilu oni koji prisustvuju smatraju da su obilno nagrađeni za utrošeno vrijeme i novac. Po našem mišljenju, kongresi su doista veliki blagoslov, i zbog toga proširujemo jednostavne kongrese u raznim smjerovima. Posjeti putujuće braće su donekle slični;

ne mogu posjetiti svaki grad, ali prijatelji iz obližnjih mjesta, vidjevši najavu njihovog dolaska u blizinu, mogu prisustvovati uz male troškove, nakon što nam napišu za sve potrebne pojedinosti.

Što se tiče biblijskog presedana: Podsjećamo vas da su Židovi imali brojne svete zborove, i da su naš Gospodin i njegovi učenici često prisustvovali tim zborovima, posebno Blagdanu Pashe. Apostol Pavao također je požurio na svom putovanju kako bi mogao biti prisutan na Pashi, a na putu se sjećamo da je poslao po starješine Crkve u Efezu da ga susretnu i održe mali zbor. Međutim, u stvarima ove vrste, gdje se provodi duh istine, ne bi bilo važno čak i ako nemamo točnu korespondenciju u djelu u ranoj Crkvi. Na primjer, nisu imali ni knjige, ni traktate, ni časopise, ni Biblije s marginalnim referencama ili nešto slično. Neke od tih stvari su blagoslovi koji nam dolaze jer živimo u najpovoljnijem danu koji je svijet ikada vidio. Kao što naš dan donosi mnoge dodatne kušnje, zamke, iskušenja i brige da „uguše Riječ”, tako, Božjom milošću, donosi i mnoge prilike za okupljanje u manjim i većim skupinama. Za sve to zahvaljujemo, i sve to nastojimo koristiti na Gospodinovu slavu te za utjehu i izgradnju jedni drugih.

OTAC SADA PRIVLAČI, SIN TADA

Pitanje: U Stražarskoj kuli ste istaknuli da u sadašnje vrijeme samo ograničen broj ljudi privlači Otac, s namjerom da, slijedeći dalje, postanu članovi Crkve, koja je Nevjesta Kristova; također ste istaknuli kao biblijski nauk da će tijekom milenijskog doba privlačenje biti opće – „svi ljudi” – i da će to činiti, ne Otac, nego Krist. Prepoznajem da su ove izjave u potpunom skladu s biblijskim prikazima, ali ne znam na koji će se način privlačenje u budućnosti razlikovati od privlačenja u sadašnje vrijeme, i to je moje pitanje.

Odgovor: Privlačenje ili utjecanje na sve ljude kasnije bit će kroz istinu; i ista ta privlačna snaga djeluje i sada. Malo ih je sada privučeno jer prevladavaju tama, neznanje, predrasude i praznovjerje; bog ovoga svijeta zasljepljuje mase i drži ih gluhima za glas pravednosti i istine, tako da samo oni koji sada imaju „uho da čuju” mogu čuti i razumjeti istinu. Većina ljudske rase je pala, a njihovo shvaćanje načela pravednosti je previše iskrivljeno i uvrnuto da bi istina imala svoju pravu težinu i utjecaj na njihova srca u privlačenju prema Gospodinu. Ipak, ovo je jedina klasa koju Bog sada želi posebno privući, a čak i od onih koji su sada podložni utjecajima pravednosti i donekle privučeni njome, relativno je malo onih koji su toliko zaljubljeni u istinu i pravednost da su spremni žrtvovati svaki drugi interes u vezi sa sadašnjim životom u njezino ime. Ipak, samo takve sada traži Nebeski Otac da budu subaštinici s njegovim Sinom.

Ali kasnije, kada Sin, prema Očevom uređenju, započne svoju vladavinu kao Kralj zemlje, on će vršiti privlačan utjecaj na sve, obuzdavajući Sotonu da ne vara, otvarajući oči i uši razumijevanju i uzrokujući da spoznaja istine ispuni cijelu zemlju kao što vode pokrivaju veliku dubinu. Tako će, iako će privlačenje tog milenijskog doba biti po vrsti vrlo slično privlačenju ovog sadašnjeg vremena, ono biti mnogo

općenitije, dosežući svaku klasu i svaki uvjet, te pomažući svakome i svima koji će odgovoriti, iz degradacije i neznanja i grijeha i smrti, natrag u punu harmoniju s načelima pravednosti. Posebno privlačenje koje Otac ostvaruje je u vezi s onim što se naziva „izbor po milosti”, dok će privlačenje koje će Krist ostvariti u sljedećem dobu biti djelovanje besplatne milosti na sve i za dobrobit svih.

PITI IZ POTOKA

„On će piti iz potoka na putu: zato će podići glavu.” – Psalam 110:7.

NAŠ TEKST se izravno odnosi na našeg Gospodina Isusa, a zatim na sve članove Crkve, njegovog tijela, od kojih svaki mora dijeliti njegova iskustva – hodajući njegovim stopama i pijući iz istog „potoka”, ako žele u svoje vrijeme sudjelovati s Gospodinom u njegovom uzvišenju do slave, časti i besmrtnosti; ovo uzvišenje je predstavljeno u našem tekstu izrazom „podići glavu”. U davna vremena, kao i danas, ljudski jezik bio je pun slika i simbola: voda je predstavljala istinu, a pijenje vode predstavljalo je usvajanje istine, naime mudrosti (vidi Izr. 18:4); a podizanje glave, uzvišenje. – Vidi Post. 40:13.

Naš tekst je dan kao razlog za slavne blagoslove i počasti predviđene za Krista i opisane u prethodnim stihovima istog psalma. Prvi stih apostoli izravno primjenjuju na našeg Gospodina (Djela 2:34; Heb. 1:13; 1. Pet. 3:22), a naš Gospodin ga je sam primijenio na sebe. (Mat. 22:44.) Ponovno se koristi stilska figura koja opisuje odnos našeg Gospodina prema Ocu u slavi; on nije doslovno sjeo pored njega s desne strane, ali je bio počašćen superiornim položajem, pozicijom iznad svih drugih – on je posebno s desne strane božanske moći. Njegov drugi dolazak ne ometa niti mijenja ovaj odnos; pri svom drugom dolasku on će i dalje biti s desne strane svog Oca, kao što je sam izjavio. (Mat. 26:64.) S desne strane Oca tijekom milenijskog doba, Otac će kroz njega pokoriti sve stvari sebi – uništiti svu suprotnu vlast i neposlušnost; blagoslivljajući one koji dolaze u srdačnu harmoniju s njegovim kraljevstvom pravednosti, i uništavajući sa zemlje sve koji nakon poštenog znanja o dobru, kao i zlu, biraju zlo. Ovi će se smatrati sljedbenicima Sotone umjesto sljedbenicima Boga, a druga smrt, kako nam je specifično rečeno, pripremljena je za Đavla i njegove glasnike, slugu. – Mat. 25:41.

Opis milenijskog Kraljevstva nastavlja prorok, koji izjavljuje: „Jehova će poslati žezlo tvoje snage sa (ili kroz) Siona” – prvenstveno Crkvu, „Nevjestu”, „tijelo” Kristovo; štap, žezlo ili autoritet bit će izvršen kroz Crkvu, od strane Gospodina Isusa, Glave Crkve, pod božanskom zapovijedi, – „Vladaj usred svojih neprijatelja.” Ovo još nije ni na koji

način ispunjeno. Isus, dok je bio u tijelu, nije vladao usred svojih neprijatelja, niti je Crkva tako vladala; naprotiv, i on i njegovi sljedbenici bili su podložni postojećim vlastima, a nasilnici su silom uzeli kraljevstvo i zlostavljali Glavu i članove tijela. (Mat. 11:12.) Neprijatelji još nisu postali podnožje Gospodinu, Sion još nije proslavljen, i Mesijino žezlo ili autoritet još nije izašlo odatle. Naprotiv, još uvijek smo u „ovom sadašnjem zlom svijetu”, još uvijek čekamo dovršenje izabrane Crkve da zajedno bude proslavljena sa svojim Gospodinom – da uđe u Njegovu slavu – kada on, kad dođe pravo vrijeme, „uzme svoju veliku moć i zavlada;” – tada će se narodi razgnjeviti, itd. (Otk. 11:18) i božanski gnjev će doći na njih; a nakon tog „dana gnjeva” doći će obećani blagoslov, na sve koji će pod dobrim prilikama tog milenijskog Kraljevstva pokazati da vole pravednost i mrze nepravdu.

Ova posljednja klasa – oni koji će tijekom milenijskog doba, tijekom tog dana njegove prisutnosti, postati Gospodinov narod (1. Kor. 15:23) – spominje ih prorok kada kaže: „Tvoj će narod biti voljan u dan tvoje moći.” Dan njegove moći još nije ovdje, kao što pjesnik izjavljuje: „Nepravda i zlo sada trijumfiraju.” „Knez ovoga svijeta” još uvijek vlada i „bog je ovoga svijeta”, kako apostol tvrdi; jer naš Gospodin još nije preuzeo svoju veliku moć niti započeo svoju vladavinu. Ljudi koji će biti voljni u dan njegove moći nisu, dakle, sveci ovog evanđeoskog doba: ovi potonji su samo „prvine Bogu od njegovih stvorenja” i voljni su prije dana njegove moći – voljni čuti glas Pastira i slijediti ga; voljni žrtvovati sve i položiti svoje živote u njegovoj službi, za braću.

Očito je, dakle, da oni koji se spominju kao „Tvoj narod” koji će biti voljan u dan Kristove moći, milenijskog doba, jesu oni koje naš Gospodin predstavlja kao svoje „ovce” u prisposobi o ovcima i jarcima. Oni su oni koji će, nakon što Sin Čovječji bude sjedio na prijestolju svoje slave, i nakon što njegova Crkva bude sjedila s njim na njegovom prijestolju, i nakon što završi dan suda ili iskušenja za narode, svijet, – nakon što znanje o Gospodinu ispuni

zemlju, nakon što se postupno pokaže kao miris života za život, ili smrti za smrt svijetu, biti prepoznati kao istinski „njegov narod”, – voljni, štoviše, radosni služiti mu kada ga upoznaju i razumiju njegovu volju. Kao njegove ovce željet će slijediti put pravednosti, istine i svetosti; kao njegov narod neće trebati biti prisiljeni na to, već učeći istinu u dan njegove moći, kada je protivnik vezan i kada su oči njihovih razumijevanja otvorene, bit će voljno njegov narod. A svi koji tada ne postanu voljno njegov narod bit će smatrani njegovim neprijateljima, „jarcima”, anđelima ili glasnicima ili slugama protivnika, i bit će uništeni s njim u drugoj smrti.

„U ljepoti svetosti, iz utrobe zore, ti imaš rosu mladosti svoje.” To jest, kao što jutro za jutrom dolazi svjež i snažno kao njegovi prethodnici, kao što sunce ne stari i ne slabi, tako je i s Mesijom, a tako će biti i s onima koji su prihvaćeni kao članovi njegova tijela: oni će vječno imati svježinu i snagu mladosti, – slavu, čast, besmrtnost, božansku prirodu – ovo je dio blagoslova koji je obećan, i koji će, kako nam naš tekst kaže, proizaći iz pijenja iz potoka na putu.

Nakon što nam je rekao o kraljevskoj moći i autoritetu Mesije, prikladno je da nam Gospodin kroz proroka objasni da će Mesijina svećenička služba također biti višeg tipa od zemaljske, – da će njegove svećeničke i kraljevske službe biti spojene i ujedinjene kao što je to bilo prikazano u Melkisedeku, koji je bio i kralj i svećenik. Naš Gospodin dok je bio na zemlji nije bio iz Aronovog svećenstva, ipak, Aron je bio njegov pralik, a žrtve koje je Aron prinosio bile su pralik za „bolje žrtve” koje je prinosio antitipski svećenik, u polaganju vlastitog života i u posvećenju i žrtvi također svih onih koji su njegovi tijekom ovog evanđeoskog doba, koji tako „nadopunjuju ono što nedostaje Kristovim patnjama.” Naš Veliki svećenik uskoro će dovršiti sve što je bilo prikazano u Aronovom praliku, završit će žrtve Dana pomirenja, i tada će obećana slava uslijediti, – umjesto patničkog svećenstva bit će „kraljevsko svećenstvo” – vladajuće svećenstvo. – 1. Pet. 2:9; Otk. 5:10.

Zatim slijede uvjeravanja da će ovaj slavni svećenik-kralj napredovati, da će njegova vladavina pravednosti biti uspješna; uvjeravanje je da će Bog biti s njegove desne strane, podržavajući ga i dovodeći stvari do uspješnog ishoda, – obarajući kraljeve i ranjavajući glave nad mnogim zemljama, i silno pokoravajući sve stvari. Veliki dan nevolje koji dolazi vrlo se često naziva „danom Jehovinim”,* danom Njegovog gnjeva, iako će biti pod izravnim nadzorom našeg Gospodina Isusa, s ciljem uvođenja i uspostavljanja njegove milenijske vladavine.

* Milenijska zora, Svez. 1, Pogl. 15. Milenijska zora, Svez. 1, Pogl. 15.

Ovi prethodni opisi veličine Mesije i njegovog kraljevstva vode do našeg teksta; i on, kao što je ranije sugerirano, dan je kao razlog zašto su tako veliki blagoslovi, počasti, dostojanstva i autoritet dodijeljeni. „On će piti iz potoka na putu; zato će podići glavu – [biti uzvišen.]”

UČENJE POSLUŠNOSTI KROZ PATNJE

Kada proučavamo Riječ za svjedočanstvo o ovoj temi, otkrivamo da je naš dragi Učitelj doista naučio određene lekcije iz iskustva; kao što apostol izjavljuje, on je „naučio poslušnost iz onoga što je pretrpio.” Ne da je ikada bio neposlušan Očevoj volji, već da je njegovo iskušenje, u vrijeme kada je došao na svijet da izvrši Očevu volju, bilo takve prirode i intenziteta kakvo nikada prije nije bilo donijeto pred njega niti pred bilo koje drugo stvorenje. Njegova poslušnost svjedočila je o njegovoj ljubavi prema Ocu, svjedočila je o njegovoj vjeri u Očevu ljubav i pravdu; i u svim tim stvarima potpuno se dokazao pred Ocem; nadvladao je svako iskušenje, često je pio iz potoka mudrosti, u vezi s tim lekcijama. Štoviše, bilo je potrebno da on, kao veliki Prvosvećenik čovječanstva, bude dirnut osjećajem njihovih slabosti, i stoga da bude iskušavan u svim točkama kao što su iskušavani njegovi sljedbenici – duž linije osobnosti, vlastite volje; duž linije svjetovne ambicije; duž linije vjere i povjerenja; duž svih linija poslušnosti Božjem planu. Duboko je pio iz čaše i s radošću rekao: „Čašu koju mi je dao Otac, zar da je ne pijem?” – Ivan 18:11.

I sada dolazimo do točke posebnog interesa u našem tekstu; jer shvaćamo da, ako je bilo potrebno da naš slavni Gospodin iz nebeskih dvora pije iz potoka iskustva i stekne mudrost kroz ono što je pretrpio, izdržao, i time pokazao svoje povjerenje u Boga, jednako je potrebno da svi članovi njegova tijela također piju iz potoka na putu, ako žele dijeliti s Gospodinom blagoslove Kraljevstva – slavu, čast i besmrtnost, božansku prirodu.

Vrijeme našeg dragog Učitelja za pijenje iz potoka je prošlo, ali lekcije i ohrabrenja iz toga još su pred nama u zapisima Svetog pisma. Sada je naše vrijeme da pijemo iz potoka iskustva, – da naučimo lekcije koje su potrebne za našu pripremu za Kraljevstvo. Nije dovoljno da smo okusili potok iskustva, da smo naučili nešto o poslušnosti, da smo izdržali neke kušnje, da smo u nekim prilikama naučili poslušnost iz onoga što smo pretrpjeli; moramo nastaviti piti dok ne budemo mogli radosno reći – Oče, neka bude tvoja volja, a ne naša! Ako ne pijemo iz potoka na putu, nećemo sudjelovati u slavi koja slijedi.

Neki od Gospodinovih ljudi, ne shvaćajući stvar u pravom svjetlu, skloni su moliti da budu pošteđeni od kušnji i iskušenja; dok bi trebali razumjeti da su kušnje i poteškoće posvećenih svjedočanstva duha da su djeca

Božja,* i da su pod Njegovim treningom i pripremom za slavni udio u Kraljevstvu u koje nas je pozvao. Jer ako nismo iskušani, ne možemo biti „pobjednici”; ako ne trpimo s njim, i ne naučimo podnositi teškoće kao dobri vojnici, i shvaćati naše kušnje i poteškoće iz pravog stajališta, i smatrati ih sve radošću kada nam dođu, znajući njihov cilj i znajući Gospodinovu podržavajuću milost i snagu, nećemo biti „prikladni za Kraljevstvo.”

Drugi tumače životne kušnje kao dokaze božanskog nezadovoljstva, i ne uspijevaju shvatiti da su one namijenjene od Gospodina da oblikuju i poliraju naše karaktere i tako za nas izrade daleko veću i vječnu težinu slave. Zbog svog nerazumijevanja malo profitiraju od mnogih životnih iskustava kroz koja su pozvani proći – osjećaju šibu, ali ne shvaćajući ljubaznu svrhu iza nje, ne uspijevaju naučiti namjeravanu lekciju. Postanimo sve više budni, sve više živi za Božje stvari, – za činjenice slučaja kako nam ih On predstavlja u svojoj Riječi – za naš poziv u sunasljedstvo u Kraljevstvu, i usput za pijenje iz potoka iskustva i mudrosti na putu koji će nas osposobiti i pripremiti za slavu koja slijedi.

Pijenje iz potoka, međutim, ne znači da tugujemo i da smo neutješni više od drugih; naprotiv, oni koji pravilno piju iz potoka puni su radosti. Kao što apostol izjavljuje, oni su osposobljeni u svemu zahvaljivati Bogu, – u životnim poteškoćama, kao i u njegovim zadovoljstvima – čak kako on ponovno kaže: Smatrajte to sve radošću kada padnete u razne poteškoće, znajući da će pod božanskom providnošću one za vas izraditi veći blagoslov. (Jakov 1:2.) Svijet, koji također mora dijeliti svoj dio životnih poteškoća, tuguje kao oni koji nemaju nade, ili koji imaju lažne nade. Apostol

* Vidi Milenijska zora, Svez. 5.

usporedo ističe stanje svijeta i stanje Crkve pod kušnjama i poteškoćama ovog sadašnjeg zlog svijeta, govoreći: „Cijelo stvorenje uzdiše i trpi bolove do sada, čekajući očitovanje sinova Božjih.” Zatim objašnjava položaj Božjeg naroda, začetog od Njegova duha, koji hoda Gospodinovim stopama i pije iz potoka na putu, govoreći: „I mi sami također uzdišemo u sebi čekajući posinjenje, to jest, otkupljenje tijela” – tijela Kristova, Crkve. Ova nada koju imamo daje promijenjenu boju i srebrnu podlogu svakom tamnom i uznemirujućem predmetu koji nam dolazi zajedno s čovječanstvom; tako da nadahnuti gutljajima iz potoka možemo pjevati u kući našeg proputovanja, iako još uvijek moramo uzdisati jer smo u ovom nesavršenom šatoru, ovom nezadovoljavajućem smrtnom tijelu.

Želimo zamoliti Gospodina, našeg Učitelja i Glavu, da nas sve više blagoslivlja dok se s novim žarom trudimo vjerno i radosno piti iz potoka životnih iskustava i stjecati mudrost iz njih koja će nas osposobiti i pripremiti za Njegovu službu; i koja će nas bolje osposobiti i pripremiti za Njegovu službu i u sadašnjem vremenu, te nam omogućiti Njegovom milošću da obznanjujemo Njegove hvale u svim teškim okolnostima i promjenama života kako bismo ga proslavili u našim tijelima i duhovima koji su Njegovi. Dok pijemo iz potoka, uzmimo lekciju od malih ptica, koje kad piju, više puta podižu glavu kao da zahvaljuju Bogu. Neprestano zahvaljujmo našem Gospodinu za svaki okus životnog iskustva, za svaku lekciju, za svaku kušnju – usvajajući ih sve za naš duhovni razvoj. Vrijeme za podizanje naših glava u slavi se također približava, i već nas Učitelj upućuje da, videći (okom vjere) dokaze njihovog približavanja, možemo podići svoje glave i radovati se, znajući da se naše otkupljenje približava. – Luka 21:28.

ZANIMLJIVA PISMA OD PRIJATELJA

Dragi brate Russell:

Molim te, nemoj misliti da pišem u duhu prigovaranja, ali izvadci iz „Židova” su izjave toliko grubo pretjerane, ako ne i apsolutno i potpuno neistinite, da ako bi takve optužbe bile ovdje provjerene prije nego što ih umetneš u Kulu, gdje bi se trebala pojaviti samo apsolutna istina, sigurno se ne bi pojavile, osim ako su istinite.

Postoji, i u posljednje vrijeme je bio, velik priljev Židova („Nevjernici, Turci i otpadnici Europe”) u Englesku, posebno u London, i nije iznenađujuće da njihovo nepoznavanje jezika i općenito njihovo klanovsko okupljanje, njihova prljavština i njihovi običaji i maniri, kao i njihova šteta za zapošljavanje drugih, budu gotovo isključivo zamjerani od strane siromašnih i neobrazovanih ljudi koje istiskuju ili s

kojima dolaze u neugodan kontakt (posebno u ovo vrijeme).

Isti osjećaj se manifestira prema Kinezima u San Franciscu i na pacifičkoj obali, itd., a razlika je u tome što u Sjedinjenim Državama postoji zakonodavstvo protiv njih – ali ovdje Židovi i bilo koja nacionalnost imaju apsolutnu slobodu i zajamčenu i sigurnu zaštitu i pravednost.

Takvi članci kao što je onaj iz „Židova” su osmišljeni da proizvode mržnju, jer manifestiraju duh grube nezahvalnosti i namjernog laganja (nema druge riječi za to), kada se židovsko pitanje razmatra široko, a ne iz možda nekog izoliranog slučaja. Što se tiče političkih stranaka koje su obvezane na antisemitizam, ili bilo koje druge optužbe protiv njih kao naroda, ili čak protiv njihovih kapitalista (osim možda jedne ili

dvije njemačke židovske južnoafričke tvrtke), one su u rangu s ostalima i nisu vrijedne pažnje. Činjenica je da novopronađena sloboda, kod nekih, uzrokuje da iz neznanja budu agresivno i uvredljivo asertivni te pretpostavljaju slobodu djelovanja i govora, itd., koja im je dodijeljena – i tako uvelike pomažu u stvaranju onoga na što se žale.

Pišem iz najtoplijeg osobnog poštovanja, i poštovanja i iskrene kršćanske ljubavi.

Ja sam, dragi brate,

Vaš istinski u Kristu, B. C. HUGHES, – Engleska.

[Nije nam bilo ni na kraj pameti sugerirati da su mase Britanaca progonitelji Židova; niti da oni koji to rade nemaju provokaciju. Samo smo to spomenuli kao „vijest”, i kao dokaz da će Židov, kako Biblija kaže, još uvijek biti progonjen u svakoj naciji i tako biti vraćen u Palestinu kada cionizam uspije otvoriti ta vrata. – Urednik.]

Dragi brate Russell:

Pozdravi iz Crkve Los Angelesa!

Prema 1. Korinćanima 16:2, trudili smo se slijediti Pavlov savjet i osigurali smo riznicu iz koje se pokrivaju troškovi Crkve, troškovi za volontersku službu, kao i troškovi za one u potrebi; i iz te riznice sada šaljem Traktatnom društvu mali dar zahvale. Mi, kao tijelo, ujedinjujemo se u želji da izrazimo našu zahvalnost za privilegiju dobivanja ove literature za „volonterski” rad i za priliku da je služimo dok je još dan. Naša iskrena želja je pomoći Nevjesti da se pripremi; naša iskrena molitva je za uspostavu Kraljevstva.

Želimo zahvaliti tebi i pomoćnicima u uredu Kule za vaš rad ljubavi prema Crkvi, posebno za sve napore uložene u naše ime. Iznad svega zahvaljujemo našem Nebeskom Ocu, koji je darovatelj svakog dobrog i savršenog dara, i ne znamo bolji način da izrazimo našu zahvalnost nego da pošaljemo u fond priloženih 50,00 dolara, koji su prikupljeni za ovu svrhu zajedno s viškom u našoj riznici.

Ne možemo se nadati da ćemo platiti za tisuće stranica koje smo distribuirali; ali vjerujemo da ćeš ovo prihvatiti kao izraz naše zahvalnosti.

Molimo za tvoje molitve, da svaki od nas bude revniji, vjerniji, gorljiviji u duhu da služimo našem Bogu i položimo svoje živote za braću, ljubeći Njegovo priznanje iznad svega.

S kršćanskom ljubavlju i molitvama za tvoju postojanost, ostajemo, tvoji slugue u Kristu, Crkva Los Angelesa.

Moj dragi i voljeni brate Russell:

Moje jedno srce preplavljeno je zahvalnošću našem dragom Gospodinu za korisne i slatke trenutke koje smo tako bogato uživali s vama tijekom ovog prvog kršćanskog kongresa koji sam ikada vidio u gradu

Richmondu. Dragi brate, budite uvjereni da vaš trud ovdje nije uzaludan; jer će se 12. i 13. listopada 1901. dugo pamtiti s užitkom. Blagdan dobrih stvari nastavio se s nekima od nas i sljedeći dan, dok su Božja draga djeca prije odlaska iz grada pričala o radosti i koristima koje su primili. Nema nesuglasica, nema prigovora, nema raskola ili svjetovne svađe; već hvala i zahvala Bogu sa svih strana – što smo prisustvovali kongresu i svi primili takav blagoslov.

Zaista su naši molitveni zahtjevi za ovo vrijeme osvježenja bili uslišani. Mislili smo da vas volimo vrlo drago i prije, i cijenili vas vrlo visoko zbog vaših djela; ali ove službe s vama su toliko rasplamsale našu ljubav, da gotovo osjećamo nestrpljenje za početak vječnosti kada se u Božjem kraljevstvu više nećemo rastajati. O brate, Gospodin zna da osjećam ove osjećaje, i vjerujem da i drugi dragi također. Ovo vrijeme s vama nas je izgradilo u najsvetijoj vjeri, i molimo da nam dugo, da, vrlo dugo traje. Draga braća koja su odlazila kući govorila su: „Kako je jasno objašnjena ova točka; i kako je bogata bila ta misao; i koliko dugo sam želio vidjeti dragog brata Russella, kanal kroz koji nam je naš Bog poslao blagoslovljenu istinu, i moje želje su ostvarene.”

Nadamo se da će vam biti po volji da nas dodatno ohrabrite izvještavanjem o našem kongresu u sljedećoj Kuli. S tom nadom, dajem broj prisutnih, koliko sam mogao izbrojati, tj. vjernika. Izbrojao sam sto dvadeset i osam, možda nekoliko više ili manje. Četrnaest ih je simboliziralo svoje posvećenje krštenjem u vodi. Pet država i Distrikt Kolumbija bili su zastupljeni. Molite za nas ovdje, dragi brate, da ostanemo vjerni i da naša svjetlost svijetli, kroz ljubav i poniznost kao i na druge načine. Neka najbogatiji blagoslovi našeg Oca budu s vama do kraja.

Vaš brat u ljubavi i službi našeg dragog Gospodina, M. L. STAPLES, – Virginia. [Ovaj izvještaj je kasniji; – izostavljen iz naših prethodnih izdanja. UREDNIK.]

Dragi brate Russell:

Kako čeznem da te vidim. Imao sam veliku borbu i postigao slavnu pobjedu. Šaljem ti svoj članak pripremljen za konferenciju. Teško sam dobio priliku za govor, jer je moje ime prozvano prije nego što sam stigao na mjesto konferencije. Da sam tada bio tamo, mogao bih dobiti riječ; ali nakon toga je bilo teško. Nakon pritiska na stvar, dali su mi pet minuta za govor i brzo sam čitao dok nisam došao do rečenice „Neka dođe kraljevstvo tvoje”, dvije trećine kroz nju, i tada me biskup pozvao na red. Rekao je da sam iskoristio šest minuta i tražio sam produženje vremena, ali nisam ga mogao dobiti. (Imali su dovoljno.) Tako sam pitao našeg gradskog urednika bi li želio objaviti to i pristao je.

Bilo je veliko iznenađenje, uvjeravam te, na konferenciji u Syracuseu kada sam se povukao iz nje i djelomično dao svoje razloge. Počeo sam dijeliti

traktate – dok svi nisu nestali. Kada sam dao jedan, rekao sam: „Pažljivo pročitaj to kada budeš potpuno sam.” Imam mnogo starih prijatelja u konferenciji i Crkvi (Nominalnoj), ali hvala Bogu, ja sam slobodan čovjek Gospodnji.

Neki su me pitali s kojom crkvom ću se ujediniti, a moj odgovor je „Crkva prvorodenih, čija su imena zapisana na nebu.”

S ljubavlju, B. F. WEATHERWAX, – New York.

Dragi brate Russell:

Nedavno sam ti pisao tražeći uzorke tvojih publikacija, na što si ljubazno odgovorio poslavši mi nekoliko primjeraka Stražarske kule i nekoliko traktata, koje sam sve pažljivo pročitao. Više nego ikad sam uvjeren u ispravnost tvojih pogleda na biblijsku istinu. Pokušavam učiniti Božju Riječ savjetnikom i vodičem svog života, i radujem se svakom razvoju svjetla i istine.

Imaš li crkvenu organizaciju? Ako da, kako se zove i kakav je oblik tvoje crkvene uprave?

Što se traži od osoba koje žele ući u Crkvu? Imaš li redovnu službu i kako su imenovani i zaposleni? Odgovor na prethodna pitanja i sve informacije koje možeš pružiti bit će vrlo cijenjene.

Da ne bi bio u neznanju kome se obraćaš, reći ću ti da sam ja propovjednik u Kongregacijskoj crkvi, i ako želiš mogu ti dati zadovoljavajuće preporuke.

Od kada sam ti pisao, Svez. I., „Plan vjekova”, je pronađen, i iako je jako oštećen, još uvijek je čitljiv. Ovdje ti prilažem 25 centi u markama za koje molim da mi pošalješ Svez. II., „Vrijeme je blizu”. Ostale sveske naručit ću kasnije, ili nakon pažljivog čitanja ovog.

Među ispovijedajućim kršćanima vlada veliki nemir i nezadovoljstvo, i čini mi se da žele, kao što zaista trebaju, pouku o istini kakva je u Isusu. Kako će to biti omogućeno? Možda imaš traktate za besplatnu distribuciju; ako je tako, i ako se osjećaš kao da mi možeš povjeriti malu zalihu, nastojat ću ih postaviti tamo gdje će donijeti najviše koristi.

Oprosti na mom dugom pismu, i ako nađeš vremena, usred svojih napornih poslova, rado bih primio odgovor.

Tvoj u Kristu, L. F. WAY, – Teksas. [Poslali smo bratu primjerak Sionske stražarske kule koji sadrži članak „Koja je prava crkva?” s našim odgovorom i nadamo se da ćemo čuti od njega dalje, i još entuzijastičnije nakon što pročita više. – Urednik.]

Dragi brate Russell:

Braća su izvrsno obavila posao u distribuciji traktata koje ste nam poslali.

Imali su zabavno, iako radosno iskustvo u distribuciji na posljednjem sastanku kongresa „Kršćanske” Crkve. Počeli su dijeliti zalutalima koji su izašli prije završetka sastanka. Među njima je bio i

jedan svećenik koji ih je ukorio i rekao im da će upozoriti ljude protiv njih. To je i učinio, najavivši s propovjedaonice da se na vratima dijeli literatura koju ne treba čitati i da je svi trebaju odbiti. Rezultat je bio da su se ljudi okupili oko braće s ispruženim rukama željni da ih dobiju. Taj svećenik vjerojatno nikada nije bolje služio Bogu nego kada je zabranio ljudima čitanje traktata. Svi su ih sigurno pročitali u potrazi za zabranjenim voćem.

Već smo imali ilustraciju istinitosti vaše predikcije u posljednjoj Kuli. Prošle nedjelje lokalni propovjednik je govorio o ljudima koji su „iskočili iz tračnica”; nakon što je definirao kršćansku znanost i dowieite, rekao je: – „Postoji još jedna klasa ljudi, koji tvrde da čuju poziv 'izađite iz nje,' koji se odvajaju i daju čudno tumačenje Svetog Pisma. Tko su oni? Religiozni anarhisti! Ništa više, ništa manje.”

Sigurno je ovo pokazatelj onoga što možemo očekivati u bliskoj budućnosti. Neka nas dragi Gospodin ojača da budemo spremni čvrsto stajati u vjeri kada dođe taj zli dan.

Vaša u blagoslovljenoj nadi, (gđa.) J. M. WHITE. – Iowa.

Dragi brate Russell:

Znam da će te obradovati saznanje da je kongres u Clevelandu za mene postao sve veći blagoslov, jer ga je Gospodin koristio i njegov utjecaj, između ostalog, da poveća moju glad i žeđ za pravednošću, tj. hodanje revnije u stopama dragog Učitelja, koristeći svaku priliku, i koliko je to moguće, stvarajući priliku, da izvršim njegovu zapovijed – voljeti dragu braću kao što je on volio nas. Također, kakvu veličanstvenu priliku povremeno imamo da svjedočimo svijetu o našoj vjeri u Kraljevstvo i kako će ono sve ispraviti. Naša mala skupina vjernih ovdje raste u revnosti i znanju, te u duhu Učitelja.

Želim da budeš siguran, dragi brate, u moju sve veću ljubav prema tebi i uvažavanje tvog rada u Gospodinu. Kao što je Pavao bio Timoteju, tako si ti, barem u velikoj mjeri, bio meni, otac u Kristu; i u Gospodinovo dobro vrijeme i na način, nadam se da ću ti još potpunije svjedočiti svoju zahvalnost za sve što si učinio i što činiš. Tješi me reći ti da u svakoj molitvi – tajnoj – nosim te pred prijestolje milosti, shvaćajući da, kako te je Gospodin postavio za tako istaknutog učitelja, primaš odgovarajuće teže kušnje ili testiranja. Hvala Bogu, znamo da je Njegova milost dovoljna za sve tvoje potrebe i da, budući da je započeo, može dovršiti svoje dobro djelo u tebi. Neka tvoja vjera ne posustane.

Nisam namjeravao napisati tako dugo pismo, shvaćajući koliko je tvoje vrijeme zauzeto. Sjeti me se s ljubavlju prema domaćinstvu s tobom.

U vezama kršćanskog zajedništva, W. E. PAGE. – Wisconsin.